üks seltskond munke sojemattes mades, kes selle seädusse al seisid, et ello aia palja jallo piddid käima, ja nimmetadi neid sepärrast palja-jalla mungaks. Üks paar neistsuguisist tulli ükskord ühhel öhtul kauniste hilja ühte küllasse, ja tahtsid öseks senna jäda. Et seäl küllas egga külla liggidal körtsi ei olnud, siis läksid külla lihhonikko jure, kus neid ka ausaste wasto woeti. — Teine neist olli kaunis söönd mees, teine kuiwetand.

Pärrast, kui nemmad sönud ja jonud, wiis perremees neid ühte pissokesse maggamisse kambri, mis temma omma maggamisse kambri körwas olli, muud kui öhhuke laud wahhe-sein teggi wahhet.

Kui perremees ja ta naene ka maggama läksid, siis kargasid mungad lipsti tassa hiljokeste maast ülles, seädsid körwad wasto laud wahhe-seina ja tahtsid kulada, mis salla jutto nad issekeskes piddid sossima. — Agga mis kuulsid waesed mehhed! — — Nad said selgeste arro, et mees ütles: „Teine on raswane kül, teine polle weel sureste; agga siiski, kui meie mollematte lihha seggaminni katki raiume ja worstiks teme, küllab siis ikka omma parraja kasso same. Sellepärrast ollen ma jo arwand, et mollemad ärratappan.“ Oh kui nüüd meeste juuksed püsti, werri kähhisema ja reied löddisema läksid! ja kohhe rutto ja rutto nou piddama, kuida ellusalt woi hingega weel peäseda: ei polnud siis muud nou leida, kui et haknast wälja kargada.

Kuiwetand mees läks enne tassakeste hakna jure, teggi lahti, ronnis wälja, ja siis ni rutto lippates, nago olleksid püksid jalgas pöllenud, ikka küllast wälja.

Se teine lihhaw mees ronnis kül ka haknast wälja, agga sure hirmo pärrast ruttoga mahha hüppades kommistas omma raske kehha pärrast ni rängaste, et jalla lu murdis. Nüüd olli öiete kirjo luggu: appi hüda ei tohtind, wallo pärrast karjuda ei tohtind, katkine särelu ei wötnud kehha kanda, — jah, luggu olli kirjum kui kirjo. — Katsus ommeti sure walluga käppokille ühte pis-